

Hồi 85

**Tiếng kêu la của thiếu nữ
ở dưới hang vọng lên**

Chức Sĩ Ngạc sở trường về võ công của hai môn phái Liệt Hỏa và Huyền Linh, ngày thường tính rất tự phụ, nên không bao giờ y sử dụng khí giới hết. Lần đầu tiên y tới Đồ Long đảo này, vì chỉ toàn gặp những môn hạ của Tam Tiên thôi, y vừa ra tay bắt một cái đã có rất nhiều người bị thương liền, nên y cứ tưởng Đồ Long đảo chỉ có tiếng mà không có miếng. Nhưng vì Long Giác Giao giấu ở dưới Địa Hỏa, không sao lấy được. Chỉ có Liệt Hỏa Kỳ của Liệt Hỏa Môn là có thể dùng hỏa để chế ngự hỏa, với lại chiếc vòng Phích Lôi vào lửa không bị cháy, ngoài ra không còn cách nào rời khỏi được đảo này. Lần này quay trở lại đây, tuy không lấy được bảo vật nào trong hai bảo vật ấy, nhưng y lại có mưu toan khác. Vì căn cứ ở kinh nghiệm của lần trước y thấy Đồ Long đảo chỉ có hư danh thôi, chứ sự thực võ công của người trên đảo rất tầm thường. Vì vậy mà y cho là Đồng Da lão nhân cũng chẳng hơn được môn hạ của ông ta là bao. Sở dĩ nơi đây là một cô đảo, ở cách xa bờ và ít người lui tới, nên người ta mới tưởng tượng Đồng Da lão nhân lợi hại như một vị thần tiên đấy thôi. Bởi vậy ý nghĩ quý hồ mình tìm chế nổi Đồng Da lão nhân là sẽ lấy được Long Giác Giao ngay.

Thì ra Đồ Long đảo chỉ để cho những người môn hạ đời thứ ba trông nom thôi, còn Đông Hải Tam Tiên thì ở trên Linh Tử Phong hầu hạ Đồng Da lão nhân, ít khi xuống bên dưới can thiệp vào mọi việc. Từ khi Sĩ Ngạc đến phá cây đả thương người, Đồng Dịch, Xích Cước mới phải đi Trường Hận Cốc. Ngờ đâu lại gặp phải Nam Quái và Bắc Tàn rồi bị đánh gãy kiếm, bại trận mà quay trở về. Trước khi về đảo, hai người còn thấy Nam Quái, Bắc Tàn nói một tháng sau thể nào cũng tới Đồ Long đảo, đồng thời hai người lại gặp Thanh Lam và thấy chàng ta hỏi đến Long Giác Giao.

Vì thấy người trong võ lâm Trung Nguyên cứ chú ý đến Đồ Long đảo như vậy, Thực Cô Tiên lão đại của nhóm Đông Hải Tam Tiên rất lấy làm kinh hoàng. Thấy sư phụ đang bế quan tu luyện thần công, y không dám vào thưa với sư tôn, nên mới quyết định để ba người luân phiên canh gác. Đông Hải Tam Tiên tổ chức lại sự phòng bị của Đồ

Long đảo vào thời kỳ sau khi Sĩ Ngạc đi khỏi, nên lần này Sĩ Ngạc quay trở lại có biết đâu chuyện đó, lại cứ tưởng như lần trước, muốn ra vào dễ như trở bàn tay vậy. Lúc này y đấu với Nhị đệ tử của Đồng Da lão nhân, thấy đấu mãi vẫn không thắng nổi đối phương, y rất ngạc nhiên, dần dần còn nóng lòng sốt ruột là khác. Y liền cười nhạt, mặt lộ sát khí, bỗng lui sang bên nửa trượng rồi giơ chưởng tấn công luôn một thế.

Thế chưởng này của Sĩ Ngạc là một thế trong Huyền Linh Thân Chưởng, nên y vừa ra tay tấn công là đã có tiếng kêu như sấm sét, chưởng phong như bài sơn đảo hải dồn dập tới, khiến Đồng Địch Tiên bị đẩy lui về phía sau bảy tám bước, khí huyết trong người rạo rục, sắc mặt cũng biến đổi.

Sĩ Ngạc thấy thế liền cười the thé mấy tiếng, rồi phi thân lên trên ngọn núi nhỏ ở phía trước mặt ngay.

Vương Ốc Tản Nhân cũng hét lên:

- Buông tay ra!

Độc Bạng Luân của y đã khóa chặt lấy Đồng Da kiếm. Y vừa quát bảo vừa hất mạnh lên phía trên một cái.

Xích Cước Tiên khi nào chịu lép vế, vội vận sức vào đầu thanh kiếm mà đè mạnh xuống. Một người hất lên, một người đè xuống, công lực của hai người ngang nhau, nên kiếm và bánh xe cứ đứng yên ở trên không.

Vương Ốc Tản Nhân thấy có dịp may để cho mình tấn công lên, trong lòng mừng thầm, vội giơ tay trái lên, dùng Hắc Sát chưởng nhằm ngang hông Xích Cước Tiên tấn công tới.

Thế công này của Vương Ốc Tản Nhân rất độc ác, Xích Cước Tiên dù muốn tránh cũng không kịp nữa, nhưng dù sao y cũng thuộc hạng cao thủ thượng thừa nên vội giảm chân lực ở thanh kiếm đi, và nhân lúc Vương Ốc Tản Nhân đang dùng sức hất lên phía trên, y vội nhún chân một cái, người đã nhảy lên cao tức thì.

Khi người đang lơ lửng trên không, Xích Cước Tiên bỗng thâu thanh kiếm lại, rồi mượn sức của đối phương mà phi ngược về phía sau ba trượng.

Vương Ốc Tản Nhân không ngờ đối phương lại mượn sức của mình để nhảy ra ngoài mà rút lui như thế, nhưng mục đích của y lên đây là để kiếm Long Giác Giao, nên y không đuổi theo Xích Cước Tiên nữa. y quay đầu lại nhìn, không thấy tung tích của Sĩ Ngạc đâu

cả, cũng vội giở khinh công tuyệt kỹ ra phi thẳng lên trên ngọn núi nhỏ.

Hãy nói bọn Thanh Lam, vì nóng lòng tìm kiếm Hắc Y Côn Luân, nhất là Tiểu Hồng, trông thấy đại sư huynh bỗng xuất hiện, nàng hoảng sợ vô cùng, vội theo Thanh Lam và các người chạy thẳng lên trên đỉnh núi.

Khoản núi ấy không cao lắm, bốn người chỉ nhảy nhót mấy cái đã lên tới đỉnh núi liền.

Đỉnh núi ấy rất bằng phẳng, phía Nam có một cái đèo hơi dốc xuống bên dưới. Đá của khoản núi này đều đỏ thẫm, xung quanh núi lại có những khu rừng dừa bao vây chặt. Phía chính Bắc, đằng xa có một ngọn núi đen sì, cao chọc trời. Thanh Lam đoán chắc núi đó là núi đá nam châm đã hút khí giới của mình.

Lan Nhi nhìn bốn chung quanh một hồi, rồi bỗng quay lại hỏi Thanh Lam rằng:

- Đại ca, lão già ấy đã đến đây rồi, chúng ta có còn cần phải lấy Long Giác Giao để gắn lại chiếc bánh xe Độc Băng Luân cho y nữa không?

Thanh Lam không suy nghĩ gì hết, vội trả lời:

- Hắc sư huynh đã nhận lời với Vương Ốc Tản Nhân sẽ gắn lại hai cái răng cửa ở chiếc Độc Băng Luân cho y rồi, như vậy chúng ta cứ biết thực hiện lời hứa, còn chuyện y đích thân tới đây hay không, chúng ta không cần đếm xỉa tới.

Lan Nhi vừa dùng tay áo lau mồ hôi, vừa bĩu môi nói tiếp:

- Đáng kiếp! Ai bảo y đưa Độc Băng Luân cho đứa đồ đệ bảo bối ấy làm chi? Đồ đệ của y định hà hiếp đại ca chứ có phải đại ca đã khiêu khích tên ấy trước đâu? Nếu ví dụ bữa đó trường kiếm của đại ca bị tên ấy đánh gãy, thử hỏi thấy trò hăn có chịu thường lại trường kiếm cho đại ca không?

Thanh Lam vừa cười vừa đỡ lời:

- Oan gia nên giải chứ không nên kết. Huống hồ Hắc sư huynh có hứa với y là môn hạ của phái Côn Luân đã lỡ tay chặt gãy chiếc Độc Băng Luân, thì môn hạ của phái Côn Luân phải bồi thường. Chả lẽ môn hạ của phái Côn Luân lại chuyên môn nói dóc hay sao? Vì vậy mà Hắc sư huynh mới phải lên Đồ Long đảo này. Nếu chúng ta không lấy được Long Giác Giao để gắn lại hai chiếc răng cửa ở chiếc

Độc Băng Luân, như vậy có phải chúng ra đã làm mất hết sĩ diện của phái Côn Luân đi không?

Lan Nhi vẫn hậm hực nói tiếp:

- Thật tức chết đi được, lão già ấy đã đòi ba phen gây hấn với đại ca, vậy đối xử với hạng người như thế còn nói tới đạo nghĩa làm chi? Hừ! Chờ lấy được Long Giác Giao để gắn lại hai chiếc răng cửa ấy cho y rồi, lúc ấy thế nào em cũng chặt gãy ba cái răng cửa khác của chiếc Độc Băng Luân ấy cho mà xem!

Bạch Mai dùng tay làm quạt phe phẩy và xen lời nói:

- Chị Lan Nhi nói rất phải! Đối với lão già cần chiếc Độc Băng Luân ấy phải xử sự như thế mới được! Theo ý em thì nếu chỉ chặt gãy có ba cái răng cửa thì vẫn chưa đủ, phải chặt gãy hết răng cửa ở trên bánh xe ấy xem y làm gì nổi chúng ta nào?

Tiểu Hồng ngấm nghĩa địa thế một hồi, bỗng chỉ tay về một phía và nói:

- Đại ca mau xem kìa! Nơi kia có khói trắng bốc lên, không biết có phải hang lửa ở đó không? Nếu phải thì Long Giác Giao ở về phía ấy đấy!

Mọi người đều nhìn cả về phía đó, quả thấy hơi nóng bốc lên ngùn ngụt, nên ai cũng đoán chắc nơi đó là hang lửa chứ không sai.

Bạch Mai gật đầu đáp:

- Thảo nào trên núi này lại nóng giãy lên như thế! Thì ra chúng ta đã tìm tới hang lửa rồi! Đại ca, mau đi xuống bên dưới ấy đi!

Tính nét của các cô bé hay hiếu kỳ, Bạch Mai vừa nói xong đã vội đi xuống phía dưới liền.

Lan Nhi với Tiểu Hồng cũng không chịu lép vế, cả ba đều không quản ngại sự nóng bỏng mà cũng chạy thẳng xuống dưới chân núi luôn.

Nhưng khi xuống dưới chân núi mới hay chỗ có khói bốc lên lại không phải là hang lửa gì cả, mà chỉ là một dòng nước suối. Nước suối rất trong và rất nóng, chảy tới đâu là có tiếng kêu “xèo xèo” tới đó ngay. Mọi người đoán chắc nước suối này rất mát, nhưng vì núi đá quá nóng nên có hiện tượng như vậy. Chỉ có một mình Thanh Lam là không việc gì thôi, còn ba nàng kia thì đều mồ hôi toát ra như tắm.

Lan Nhi vừa lau mồ hôi vừa nói:

- Có lẽ nước suối này là ở trong hang lửa chảy ra. Chúng ta cứ tìm tới nguồn gốc của nó là sẽ thấy hang lửa liền.

Bạch Mai cảm thấy rất có hứng thú, vội tán thành ngay. Thế là bốn người đi ven theo con suối mà tiến thẳng về phía trước.

Đi được một quãng đường đã thấy trước mặt có một vách đá chắn ngang. Trên vách đá, bốn người thấy có khắc chữ: “Suối thiên địa hỏa, cùng với nguồn Khảm Ly!”

Thì ra dưới vách đá có một hang động vuông chừng năm thước, nước suối ở cạnh hang động chảy ra. Bốn người chưa đi tới gần đã thấy nóng quá chịu không nổi.

Lan Nhi nhìn hang lửa có vẻ giận dữ nói:

- Lam đại ca, Đồng Da lão nhân hẳn tiện thực! Thế mà y còn nói: “Long Giác Giao để ở trong trận, ai muốn đến lấy thì đến”. Thì ra y đã sai đệ tử dùng lửa đốt đở hồng lên như vậy, thử hỏi còn ai vào được bên trong hang lửa ấy cơ chứ?

Bạch Mai đỡ lời:

- Chị Lan, không sao đâu! Chúng ta cứ canh gác ở đây không để cho bọn chúng bỏ thêm củi vào. Như vậy chỉ một lát nữa là lửa sẽ tự động tắt ngay.

Thanh Lam thấy hai người nói ngây thơ như vậy cũng phải phì cười, liền lên tiếng:

- Hai cô nên rõ, lửa trong hang này không phải là lửa do người ta dùng than củi để đốt đâu!

Lan Nhi ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ lửa này là do trời sinh ra hay sao?

Thanh Lam gật đầu đáp:

- Cô nói rất phải! Lửa này gọi là Địa hỏa, từ dưới đất sâu hơn vạn trượng phun lên.

Tiểu Hồng xen lời nói:

- Lam đại ca và hai chị, chúng ta khỏi cần phải biết lửa này là Thiên hỏa hay Địa hỏa, tiểu muội có đem theo Huyền Quý châu của sư phụ. Hạt châu này chuyên môn khắc chế các thứ lửa. Năm xưa, sư phụ em vì phải đối phó với Liệt Hỏa Môn đã tốn mất mười năm tâm huyết mới luyện thành được hai mươi lăm hạt, oai lực rất mạnh. Sư phụ chỉ cho em một hạt để phòng thân thôi. Ngờ đâu bây giờ lại có dịp sử dụng đến nó.

- Tiểu sư muội có Huyền Quý Châu thì còn gì hay bằng. Mau đưa đây cho sư huynh!

Tiếng nói vừa dứt, mọi người đã thấy Sĩ Ngạc phi thân tới. Tiểu Hồng kinh hoàng vô cùng, vội lùi về phía sau hai bước, giọng run run nói:

- Đại sư huynh!

Sĩ Ngạc làm ra vẻ tôn nghiêm, nói tiếp:

- Mau đưa Huyền Quý Châu cho sư huynh.

Tiểu Hồng có vẻ không muốn:

- Đại sư huynh! Hạt châu này là của sư phụ cho em!

Sĩ Ngạc sa sầm nét mặt lại hỏi:

- Sư muội có biết là sư huynh đã thừa lệnh sư phụ mà tới đây không?

- Nếu sư phụ biết Long Giác Giao giấu ở đảo này sao sư phụ lại không ban Huyền Quý Châu cho sư huynh?

- Chẳng lẽ sư huynh thừa lệnh sư phụ tới đây mà còn nói dối sư muội hay sao?

- Hạt châu này là của sư phụ ban cho tiểu muội, và không thấy sư phụ bảo phải trao hạt châu này lại cho sư huynh!

- Con nhỏ này táo gan thực! Dám trái lệnh của sư môn phải không?

- Ai bảo là tiểu muội phản bội sư môn nào?

Sĩ Ngạc giận dữ đưa mắt lườm Thanh Lam rồi nói tiếp:

- Cô giúp người ngoài, cản trở mệnh lệnh của sư phụ, như vậy cô đã chẳng phản bội sư môn là gì? Hừ! Hừ! Ta hãy giết chết trước rồi hãy lấy Long Giác Giao sau!

Y vừa nói tới đó đã giơ tay phải lên tấn công luôn.

Tiểu Hồng thấy thế lo âu vô cùng, vội lớn tiếng kêu gọi:

- Đại sư huynh!...

Nhưng nàng cản trở sao kịp. Sĩ Ngạc đã dùng Huyền Linh Chưởng nhằm người Thanh Lam tấn công rồi. Y ra tay rất nhanh, nói là đánh luôn. Tuy y tấn công đột ngột như vậy, nhưng từ khi y hiện thân, Thanh Lam đã đề phòng ngay, nên chàng không chờ đợi chưởng lực của đối phương tới gần, đã dùng Tiên Thiên chân khí chống đỡ luôn. Vì chàng biết công lực của Thiên Lý Cô Hành Khách giả hiện nay rất thâm hậu, lần trước ở gần núi Cửu Cung, chàng với Ly Hỏa Chân Nhân phải hợp sức mới chống đỡ nổi một thế Huyền Linh Chưởng của y, nên lần này chàng phải sử dụng đến mười thành công lực để chống đỡ.

Hai luồng nội gia chân khí của hai người va đụng vào nhau kêu đến “ùm” một tiếng như trời long đất lở, cát bụi lẫn đá bay mù mịt.

Sĩ Ngạc vội lui về phía sau hai bước, và định thần nhìn kỹ thấy Thanh Lam chỉ bị đẩy lui một bước thôi lại đứng vững được ngay, y liền nghĩ thầm:

“Huyền Linh Chưởng này của ta đã có tiếng là thiên hạ vô địch, sao tên tiểu tử này lại chống đỡ được như thế?”

Y vừa nghĩ vừa giơ hữu chưởng lên tiếp:

- Giỏi lắm, thử chống đỡ thêm một chưởng này nữa của lão phu xem!

Nói xong y lại dùng Huyền Linh Chưởng tấn công tiếp. Vừa rồi vì y khinh thường Thanh Lam nên chỉ dùng có tám thành chân lực thôi, nhưng lần này y đã dùng đến mười thành chân lực, vì vậy thanh thế thật kinh người.

Sau một tiếng kêu “bùng”, Thanh Lam lại vẫn chống đỡ được thế chưởng ấy như thường, nhưng lần này chàng phải lùi đến bốn năm bước.

Sĩ Ngạc không ngờ công lực của đối phương lại thâm hậu đến như vậy, vội múa chưởng như bóng theo hình, xông lên tấn công tiếp. Chưởng này của y đã giở hết bình sinh công lực ra, nên oai lực càng mạnh không thể tưởng tượng được.

Nhờ có Tiên Thiên Chân Khí, Thanh Lam đã chống đỡ được hai thế chưởng của đối phương, nhưng chàng đã cảm thấy trống ngực đập rất mạnh, và thấy chưởng lực của đối phương, thế sau mạnh hơn thế trước, nhất là thế thứ ba này lại càng lợi hại thêm. Vì vậy, chàng đã hơi hãi sợ, Tiên Thiên Chân Khí trong môn Lương Nghi Chân Giải của chàng chưa luyện tới mức thượng thừa nên trong lúc đối địch chàng chưa thể làm tới mức quên cả bản thân. Vì trong lòng hoảng sợ nên chàng hơi do dự. Thấy chưởng lực của đối phương nặng hàng ngàn cân, chàng không biết có nên sử dụng Tiên Thiên Thái Cực Thức như trước hay sử dụng Ly Hợp Thần Công để tiếp đấu chưởng lực của địch.

Thanh Lam đang suy nghĩ thì chưởng lực của Sĩ Ngạc đã lấn át tới. Chàng vội phấn chấn tinh thần, giơ hai tay lên trước ngực rồi đẩy ra. Lần này cả hai bên đã cùng giở hết sức bình sinh ra đối địch, tất nhiên thanh thế phải khác trước nhiều. Sức mạnh của hai luồng chưởng lực chấn động đến núi đá cũng phải rung động. Chưởng phong

dồn ra như gió bão khiến Lan Nhi, Bạch Mai, Tiểu Hồng ba người đều hoảng sợ và cùng lui về phía sau ngay.

Tuy Thanh Lam đã chống đỡ được thế chưởng này của Sĩ Ngạc, nhưng chàng đã loạn choạng và bị đẩy lui về phía sau luôn bảy tám bước.

Sĩ Ngạc thấy vậy càng tức giận thêm, lại xông lên tấn công tiếp.

Quý vị nên rõ, Thanh Lam gắng sức lắm mới chống đỡ nổi chưởng thế của Sĩ Ngạc. Lúc này chàng chưa đứng vững thì chưởng lực của Sĩ Ngạc lại lấn át tới liền. Mặc dù thế chưởng này của đối phương không mạnh bằng thế trước, nhưng chàng cũng không dám giở hết sức lực ra chống cự nữa, mà chỉ lui vội về phía sau và đã lui tới hang lửa rồi..

Lan Nhi, Bạch Mai thấy tình thế của chàng nguy ngập như vậy vội nhảy lại tiếp viện nhưng vì hai người đứng cách chàng quá xa nên khi tới nơi thì chàng đã rớt vào trong hang lửa rồi.

Khi Thanh Lam rớt xuống hang, ngọn lửa đỏ bùng rẽ sang hai bên. Tới lúc chàng rớt xuống bên dưới rồi, ngọn lửa đỏ ấy lại chập lại ngay.

Bạch Mai nhanh hơn Lan Nhi, vừa nhảy tới nơi, chỉ gọi được một câu “Lam đại ca” thì đã thấy Thanh Lam rớt xuống dưới hang rồi. Thấy thế, nàng lăn ra đất chết giấc luôn.

Lan Nhi tới nơi thấy vậy cũng òa lên khóc. Lúc này nàng đã như điên như khùng, không còn biết sợ hãi gì hết, vội múa chưởng thay kiếm xông lại tấn công Sĩ Ngạc. Thế này nàng dùng Trấn Đới Nhất Kiếm của phái Côn Luân, nên chưởng tới trước, người tới sau, nhằm ngực Sĩ Ngạc thúc mạnh một thế.

Lúc này Lan Nhi đã liều thân rồi nên chưởng lực của nàng mạnh khôn tả, dù võ công của Sĩ Ngạc rất cao siêu thực, nhưng y đã đấu với Thanh Lam luôn bốn chưởng, chân khí đã bị tiêu hao rất nhiều, như vậy y đâu dám coi thường Lan Nhi. Y chỉ cười khinh một tiếng, đang định giơ chưởng lên bỏ xuống, thì bỗng thấy Tiểu Hồng sư muội của mình đã tiến tới cạnh hang lửa, giơ tay phải lên ném một vật gì nho nhỏ xuống dưới hang luôn.

Chỉ nghe thấy có tiếng kêu “xèo xèo”, ngọn lửa ở dưới hang đang bốc lên bùng bùng bỗng dịu hẳn xuống. Thì ra nàng đã cầm hạt Huyền Quý Châu ném xuống bên dưới. Y thấy dịp may hiếm có, khi

nào chịu bỏ qua, nên y không chống đỡ chưởng thế của Lan Nhi nữa mà đã nhanh như gió lướt ngay sang bên để tránh né.

Lan Nhi tấn công huyệt thế ấy, khi nào nàng chịu để cho đối phương thoát thân, vội đuổi theo, mồm thì quát lớn:

- Lão tặc, mau nộp mạng cho ta!

Nàng vẫn sử dụng chưởng thay kiếm, và vẫn sử dụng thế Trấn Đối Nhất Kiếm nhằm Sĩ Ngạc đâm tới.

Trong lúc ánh lửa vừa dịu xuống đã có một cái bóng hồng nhanh vô cùng, xuyên qua hang lửa để vào bên trong.

Tất nhiên người đó là Nhiếp Tiểu Hồng. Vì nàng nóng lòng cứu người yêu nên vừa ném Huyền Quý Châu vào trong hang, nàng cũng nhảy theo tức thì.

Sĩ Ngạc thấy dịp may hiếm có, vội tấn công ngang một chưởng rồi nhảy ngay luôn ra ngoài xa.

Dù sao công lực của Sĩ Ngạc vẫn thâm hậu hơn Lan Nhi, huống hồ nàng lại dùng chưởng thay kiếm, cho nên nàng không làm gì nổi tên ma đầu, Sĩ Ngạc nhảy lên trên một tảng đá, đang định phi thân vào trong hang lửa, thì ngọn lửa ở trong hang vừa rồi bị Huyền Quý Châu kìm chế, mới dịu ngay xuống, nhưng chỉ trong nháy mắt thôi, ngọn lửa lại bốc lên cao ngay. Vô số tia lửa ở bốn xung quanh hang cứ bốc ra ngùn ngụt. Đồng thời, dưới đáy hang lại có tiếng thiếu nữ thất thanh kêu la.

Sĩ Ngạc vì đứng ngay ở mép hang, nên khi những ngọn lửa bốc lên, y muốn tránh cũng không kịp nữa. Thế là cái áo bào đen bị bén lửa. Y kinh hoàng vô cùng, không còn nghĩ gì đến thân phận của mình nữa, vội nhảy lui về phía sau và nằm ngay ra đất lăn lộn để dập tắt ngọn lửa.

oOo